

PHOEBE MORGAN

DOMEČEK

PRO PANENKY

THRILLER

NIKDY NEVÍŠ, KDO SE DÍVÁ...

DOMEČEK
PRO PANENKY

Copyright © 2017 by Phoebe Morgan

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Vašková, 2021

Cover © David Pairé, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1629-6 (pdf)

PHOEBE MORGAN

DOMEČEK
PRO PANENKY

VENETA

Mé rodině, která není jako tato.

Tehdy

„Už můžeme jít?“

Zatahám mamku za kabát. Tenkou černou tkaninu svírám mezi prsty jako záchranné lano. Mamka ale neuhne pohledem a očima stále sleduje tentýž bod. Skoro jako bych nic neřekla.

Uběhnou další minuty. Začnu plakat. Z hrdla se mi derou dusivé vzlyky a studené slzy mě ve větru štípou do tváří. Protřu si dlaněmi oči a sleduju, jak mi před očima tančí rozmazané šmouhy posledních zbytků světla, které na nás v potemnělé zahradě dopadá. Tma pomalu houstne, ale mamka se skleněným pohledem stále zírá před sebe. Neutiší mě. Jen se dál dívá vpřed. Kousnu se do tváře; koušu se tak silně, dokud na jazyku neucítím chuť krve.

Snažím se být potichu jako myška. Mamka mi říká, abych si nestěžovala, že je to jen taková hra. Dnes večer je ale venku příšerná zima a já mám navíc hlad. Čokoládová tyčinka, kterou jsem si snědla

ve škole, mi tancuje v žaludku sem a tam. Myslím, že pokud je brzo neuvidíme, tak už dneska nic k jídlu nedostanu.

V zimě tady vždycky mrzneme, ale mamka nedovolí, abychom odešly. V létě je to lepší a občas mě ta hra i docela baví. Zahrada se mi líbí ze všeho nejvíc. Mám ráda ten pocit, když klečím na trávě. I díra v plotě mi dokonale pasuje, skoro jako by byla stvořená přímo pro mě. Prolézání skrz mi jde na jedničku, už se ani nezachytávám o oblečení. Jsem v tom skoro dokonalá.

Venku sice mrzne, ale já mám ruce celé rudé a pálí mě, jako bych je strčila do ohně. Ze všech sil k sobě tisknu víčka a představuju si, že je léto. Je příjemně teploučko a já ve svém úkrytu cítím, jak mi na zátylek dopadají sluneční paprsky. V létě tu vidám i zvířátka. Mají tu v klecích králíky, ale k těm už teď nechodím. Jednou jsem to zkusila. Doplazila jsem se k jedné z klecí, skrz škvírku prostrčila dovnitř prst a jednoho králíčka pohladila po čumáčku. Když to ale zjistila mamka, hrozně se naštvala a přikázala mi, abych se držela ve stínu. Říkala, že ti králíci nejsou naši, a tak už je nevidám. Občas ale vidám ježečka, co bydlí u plotu, a taky všelijaké malé potvůrky; různé červy a brouky, na které bych podle mamky vůbec neměla sahat. Já to ale stejně dělám. Zaryju prsty do země a vytáhnu z ní červíky. Pak si je položím do dlaně a pozoruju, jak se kroutí. Myslím, že jim to nevadí. Je fajn mít něco na hraní. Většinu času trávím jen sama se sebou.

Mamka se zničehonic nakloní dopředu a stiskne mou prokřehlou ruku. Cítím, jak mě její kosti tlačí do mých. Tiskne mě tak pevně, až to bolí.

„Vidíš je?“ zeptá se a já otevřu oči a zamžourám ve tmě. Už se téměř úplně setmělo, když se ale zahledím do okna zalitého zlatým světlem, uvidím je tam. Vidím je tam úplně všechny. Srdce se mi rozbuší.

1

Dnes
13. ledna 2017
Londýn

Corinne

Ten dům je obrovský. Sedí uprostřed trávníku jako písečný hrad, jehož zdi již dávno vzaly za své, a mezi všudypřítomnými sutinami, odhozenými přilbami a plastovými kelímky, které tu po sobě zanechali náruživí pijáci kávy z řad stavebních dělníků, působí, jako by sem ani nepatřil. Chytnu se Dominica pevně za ruku a společně vyrážíme směrem ke stavení. V půli cesty potkáme dvě rozkládací židle, na jejichž stříbrných nohách ulpívají kapky ledové rosy.

„Vy jste Dominic? Jdete brzo.“ Naším směrem kráčí s nataženou rukou muž. Pustím se Dominica a udělám krok zpět. Jakmile se naše ruce rozpojí, okamžitě mě zalije pocit úzkosti.

„A vy budete Warren,“ usměje se Dom a také natáhne ruku, aby se s naším statným průvodcem pozdravil. „Tohle je moje přítelkyně Corinne Hawesová.“ Levou rukou mě lehce postrčí vpřed. „Udělala si dneska volno, tak jsem ji

vzal s sebou. Navíc má skvělý čuch na příběhy, takže může přiložit ruku k dílu.“

Ani jedno z toho není tak úplně pravda. Dominic je novinář a umí skutečnost ohýbat podle sebe a stejně dobře mlžit. Na to je odborník.

„Díky, že jste přišli,“ Warren mluví rychle a nahlas. „Jsme vážně moc rádi, že o nás napíšete.“ Mezi masitými rty mu visí slina, která se hrozivě natahuje od jednoho rtu ke druhému, dokud se nerozpadne na dvě lepkavé kapky. Náš průvodce nás kroky stejně rychlými jako jeho jazyk vede směrem k domu a mává na pozdrav dělníkům, které míjíme cestou. Čím více se přibližujeme, tím hůř se cítím. Jeho zdi, které v zimním slunci působí tak bělostným dojmem, se tyčí do výšky nad námi. Na tom domě je něco zvláštního, něco smutného. Vypadá tak zničeně. Tak zapomenutě.

„Takže Dominicu, Dome, můžu vám říkat Dome?“ pokračuje Warren, aniž by čekal na odpověď. „Dome, věc se má tak, že tenhle barák bude zase ve skvělé kondici, až s ním skončíme. Jasně, bude to makačka, ale od toho jsme tady.“ Najednou se otočí a zamrká na mě. Ucuknu. Připomene mi Domova kolegu Andyho, který strávil celý vánoční večírek tím, že mi zíral na halenku ve snaze najít skulinku mezi knoflíčky na mém hrudníku. Při té vzpomínce se ořesu. Od té doby mě ten člověk nemůže vystát.

„Můžete se začít ptát. Řeknu vám všechno, co potřebujete, co vy na to? Pak si můžete udělat pár fotek. Takhle to vy čmucharové přece děláte!“ Warren se rozesměje. Snažím se zachytit Dominicův pohled a podělit se s ním o zděšení, které ve mně Warren vyvolává, on si ale něco čmárá do notýsku a šedivými klikyháky pomalu zaplňuje bílý papír.

Posadíme se na židle a já cítím, jak mi vlhkost ze studeného plastu prosakuje skrz džíny. Když mě do očí udeří sluneční paprsky, zavřu na několik okamžiků víčka. Mám pocit, jako by mi vyschly oči – v slzných kanálcích už mi nezbyly

žádné slzy. To Dom mi řekl, abych dnes šla s ním a alespoň na chvíli vypadla z bytu. Týden je prý dost dlouhá doba. Má pravdu, já vím, že má. Jen se nedokážu smířit s tím, že se to zase nepovedlo a že další cyklus umělého oplodnění přišel vnivěč. Připadám si tak prázdná.

„Naši čtenáři mají rádi zajímavý příběh v pozadí,“ pokračuje Dom a já nacházím v důvěrně známém rytmu jeho hlasu záblesk klidu. „U tak krásného domu to obzvláště ocení.“

„Tak se na to vrhneme,“ pustí se do vyprávění Warren. „Carlington House – tady vidíte, co z něj zbylo – postavili v roce 1792. Navrhl ho chlapík jménem Robert Parler...“

V mysli se mi něco náhle lehce pohne a kolečka zapadnou do sebe.

„Já Roberta Parlera znám,“ vyhrknu. „Samozřejmě ne osobně, ale vím, o koho jde. Táta mi o něm vyprávěl.“

Dom se na mě usměje a oči nad notýskem se mu zablýsknou.

„Corinnin táta byl taky architekt,“ vysvětluje Warrenovi. Ten minulý čas ve spojitosti s tátou mě opět zasáhne plnou silou. Už to bude rok, co umřel, a mně se po něm stýská každický den. Chybí mi víc, než kdo vůbec tuší. Jsem Domovi vděčná, že nezmínil tátovo jméno. Warren o něm určitě slyšel a já opravdu nemám náladu poslouchat, jak mi leze do zadku. Lidé to většinou dělají, když zjistí, že můj táta patřil k nejznámějším architektům v Londýně, kterého znali lidé z oboru i mimo něj. Mě ale bolí o něm mluvit a dnes si připadám obzvláště křehká. Jako bych byla ze skla a mohla se každým okamžikem roztržít.

„To jste si našel šikovnou slečnu,“ zakření se Warren. Zuby má tak velké, že se mu snad ani nemůžou vejít do úst. Do konce si všimnu čehosi zeleného, co mu uvízlo mezi zuby. „Takže tenhle Parler odvedl na Carlingtonu pořádně kus práce. Dům si mezi sebou pak předávali místní statkáři, teda těch pár, co si to mohlo dovolit. Během bombardování ale

schytil pěkných pár ran. Ta rodina, co tu tehdy žila – nejmenší děcka našli pod sutinama skoro až za tři měsíce. Za tři měsíce. Dovedete si to představit? Hrůza!“

Warren zakroucí hlavou a se škodolibou radostí pokračuje dál. Já si představím drobné kostřičky podobné ptačím, jak leží pod rozbombardovanými troskami.

„Věc se má tak, že tenhle barák nikdy nedostal šanci pořádně se blejsknout. Teda až do nedávna, to bylo tak před dvaceti lety.“ Odmlčí se a na pár okamžiků se zahledí na dům před sebou. Sleduji jeho pohled, když si všimnu, jak se ze střechy řítí sprška bílého prachu. Trojice havranů vzlétne z levého rohu směrem ke světlu a po šedé obloze za sebou táhne pavoučí nožky jako bezvládné nitky. Jednomu z nich vyrazí z hrdla krátké a ostré zakrákání, které mi rezonuje hrudníkem.

„Ale k věci. Jednoho dne si někdo všiml, jakej má tenhle barák potenciál. Sehnal dělníky a ti na něm začali makat nanovo. V té době to tady patřilo de Bonnierovým – velký zvířata ve šperkařském průmyslu, víte? Pěkní zazobanci.“ Warren skrz zatnuté zuby nasaje vzduch a se zdvihnutým obočím se na mě zahledí.

Dominic najednou přestane psát a vzhledne. „Vy jste tu ale během těch dvaceti nebyl, nebo ano?“

„Jasně že ne, Dome, to dá rozum,“ zasměje se Warren. „moji chlapi pracují mnohem rychlejc. Ne, de Bonnierovi si tehdy najali stavební firmu, která to tady začala dávat do kupy. Docela s tím pohnuli.“

„A co se stalo pak?“ Dominic se nakloní blíž. Jeho horký dech mlží okolní vzduch a já sleduji, jak se bílý obláček pomalu rozplývá.

„A pak to tady zůstalo opuštěný.“

„Opuštěné?“

„Jo. Říká se, že mezi de Bonnierovýma a tou stavební firmou to začalo skřípat. A bylo to pěkně ošklivý. Co já

vím, tak v tom utopili spoustu peněz. Na tom to vždycky ztroskotá. Na penězích.“ Mávne svou obrovskou tlapou do vzduchu a až nebezpečně se přiblíží k mému rameni.

„No a pak se štěstí usmálo na nás, dostali jsme tuhle zakázku a pustili jsme se do rekonstrukce. Jeden z největších kšeftů, co jsem kdy dělal. Pro děcka na školu, říkám já. Vy máte děti? Pěkně drahej špás. Moje žena říká, že ti malí hajzlíci nás vycucají do posledního halíře.“

Pak otočí hlavu ke mně. Cítím, jak rudnu, když se jeho oči setkají s mými. Jak to může říct? Tuší vůbec, jaké má štěstí?

„A co se tady vlastně stalo?“ zachrání mě před odpovědí Dominic další otázkou.

„Ale,“ Warren znovu pročísne vzduch rukou, „nikdo o tom moc nemluví,“ vysloužím si další mrknutí, „ale my pro vás určitě něco vyštouráme. I když to je spíš vaše práce, ne?“ Warren se ve snaze zakrýt opovržením zasměje.

Dominic skloní hlavu. Všimnu si, že začíná být mrzutý, a srdce se mi rozbuší o něco rychleji.

„A komu to tady vlastně patří?“

„Momentálně je to na prodej,“ vysvětluje Warren. „Ta ženská, co jí to tady patří, si to už nemůže dovolit. Nechala to tady shnít, a to doslova. Nakonec se ale kupec přeci jenom našel a napumpoval do toho spoustu peněz. Ale já se nestarám, odkud ty prachy tečou, hlavně že tečou.“

Dominic přikývne. „Chápu.“

Warren se na mě zazubí. „Můžu vás tady provést, jestli chcete. Každá příležitost se předvést dobrá, říkám já.“

Warren nás počastuje několika statistikami jeho stavební firmy. Pak se všichni zvedneme a Dominic udělá pár fotek. Foťák bleskne a já zavřu oči. Foťáky nesnáším. Táta taky vždycky tvrdil, že je nemá rád, ale podle mě to nebyla pravda. On pozornost miloval – všechna ta světla reflektorů, ve kterých se v Londýně vyhříval pokaždé, když uvedl nový návrh. Blesk. Blesk. Dominic si všimne, jak se šklebím. Pohladí mě

po vlasech, aby se ujistil, že jsem v pořádku, a já se přinutím k úsměvu. Dům nás obklopuje ze všech stran. Mám pocit, jako by mě pozoroval.

Warren nás nejprve vede kolem zadní zdi, v níž zeje obrovská díra a odhaluje částečně dokončené pokoje uvnitř. Vysvléknu si jednu rukavici a holou rukou přeježu po masivních zdech a užívám si jejich chladivý dotek. Kámen má lehce zašlou bílou barvu, *holubičí šed*, řekla bych. Před očima mi vyvstane číslo odstínu; starý zvyk, který mi zůstal z prvních dnů v galerii. Dolů se spustí pavouk a na tenounkých nožkách, které vypadají jako miniaturní pletací jehlice, se krouživými pohyby snáší k měkkým polštářkům na mé natažené dlani. Na stříbřité pavučině se lesknou kapky vody.

Procházíme zahradou kolem drolících se zdí a já mám pocit, jako by mě dům vtahoval do sebe, dotýkal se mě svými neviditelnými tykadly a pohlcoval mě. Z temných děr, kde měla být okna, se ke mně plíží ledový závan větru. Vzhlednu nahoru k nejvyššímu oknu a přemýšlím, kdo tu asi bydlel a jaká tajemství ukrýval. Otočím se a najednou to uvidím – bílý záblesk ve tmě, který se pohybuje. Je to obličej. Z černočerné tmy na mě hledí obličej bledý jako sama smrt. Vidím ho víc než jasně.

Vykřiknu. S rukama na prsou klopýtnu vpřed a srdce mi přitom buší jako o závod.

„Ne!“ z úst se mi derou slova, která nedokážu zastavit. „Ne!“

„Pšt, Corinne, pšt. To je dobrý.“ Dominic mě objímá a snaží se mě utišit. Byl to jen záblesk Dominicova foťáku. Není tu nic k vidění. Nikdo tu není. Dominic si mě přivine k hrudníku. Zhluboka se nadechnu a cítím, jak se mi klepou nohy a tváře mi rudnou pod Warrenovým pohledem. Takhle to nemůže jít dál. Nesmím být taková hysterka a zbytečně podléhat panice. Dominic mě nepřestává hladit po vlasech a ujišťovat, že všechno je v pořádku. Já vím, že má pravdu,

ale nedokážu si pomoci. Ten obraz se mi neustále vrací – ta tvář za mým oknem, která na mě zírá a hledí mi do očí.

Ten večer si dám vanu a Dominic se vypraví ven pro něco k večeři. Moje boty se vyhřívají pod radiátorem, napěchované starými novinami. Na nedostatek novin si rozhodně stěžovat nemůžeme – Dominic starými výtisky *Heraldu* zaskládal celou chodbu.

Sedím na okraji vany. Cítím, jak mě ledový smalt studí do nohou, když obracím další stránku knížky s názvem *Ovládněte svou plodnost*. Snažím se nemyslet na to, jak jsem se při prohlídce toho domu neovládla. Takové iracionální záchvaty mi rozhodně neprospívají. Podle Doma to souvisí s tátou, s šokem z jeho náhlé smrti. Tak to alespoň říká on.

Otočím knihu, kterou držím v ruce. Ze zadní strany se na mě dívá vážně vyhlížející žena a ze záložky uvnitř miminko v kočárku. Co jsem si ji koupila na Amazonu, před Dominicem ji schovávám. Asi mi připadá trapná, protože ničemu z toho nevěřím a nikdy jsem nevěřila.

Knížky o plodnosti jsem si poprvé všimla v knihkupectví. Nenápadně jsem kolem ní kroužila a sledovala, jestli mě někdo nepozoruje, jak se prokousávám informacemi o početí, jako když si ostatní lidé vybírají nové hobby. Vzala jsem knihu do ruky a vyrazila s ní k pokladně. Ve frontě jsem ale narazila na ženu, jež mi při pohledu na titul, který jsem si vybrala, věnovala velmi soucitný pohled. Vystřelila jsem z obchodu jako blesk, rudá až za ušima, protože jsem tu lítost, s níž se na mě dívala, nedokázala snést. Ještě téhož večera jsem ale s otevřenou peněženkou zasedla k počítači a zadala bankovní údaje a naši adresu.

Najednou na kůži cítím, jak cípy županu vlhnou, a vzpomenu si, že jsem pustila vodu. Horká tekutina už sahá téměř k okraji vany a hrozí, že přeteče. Se zaklením otočím kohoutkem a nořím paži do teplé lázně, abych vytáhla špunt. V tom

okamžiku mi kniha vyklouzne z klína a s tupým plesknutím dopadne na podlahu.

Když voda poklesne na přijatelnou úroveň, vysvléknu se a župan nechám dopadnout na zem. Břicho mám bílé a ploché. Představuji si, jak se přede mnou nadouvá, jako když Ashley čekala Holly. Chloupky na celém těle se mi zježí v závanu chladného vzduchu a znovu se urovnají, teprve když se ponořím do horké vody. Cítím, jak se mi stáhnou lopatky, když se rameny opřu o smaltovaný povrch. Nakloním se, abych zvedla knihu. Měla bych hodit předsudky za hlavu. Možná to přeci jen zabere. Koneckonců moc možností mi už nezbývá.

Voda okolo mě pomalu chladne, ale já ještě zůstávám ve vaně a dopřávám svému tělu odpočinek. Jako malá jsem si vždycky dávala vanu. Koupání jsem měla radši než sprchování. V mysli mi neustále vyskakuje obraz Carlingtonu, křik, který se mi dral z hrdla, i všechna ta potemnělá okna. Když jsem byla malá holka, myslela jsem si, že ve tmě vidím obličej, duchy. Nikdo tam ale nikdy nebyl. Táta tvrdil, že mám příliš bujnou fantazii. „Zase jsou tam bubáci, Corinne?“ smál se a čechral mi rukou vlasy. Jemu to připadalo legrační, ale já jsem měla strach. A mám ho doteď. Teď už jsem ale dospělá a už bych měla vědět, že tam nikdo není.

Prázdným bytem se rozezní dvě zazvonění mého telefonu následované vrněním, mně se ale ještě z vody nechce. Nejspíš to bude moje sestra. Zvuku telefonu nevěnuji pozornost, ani když se ozve podruhé. Ponořím hlavu pod hladinu a vychutnávám si, jak mě studená voda najednou zaplavuje ze všech stran. Vlasy se vznášejí na hladině jako temná svatozář.

Potom už si vybavuji jen Dominica, jak křičí a podpírá mě rukama v podpaží a pak spolu kloužeme a padáme dolů a všude kolem nás šplíchá voda. Předložka mě píchá do chodidel a ručník, kterým mě Dominic utírá, mi připadá drsný jako kartáč. Zuby mi drkotají a polštářky prstů mám

scvrklé jako hrozinky. Dominic vytáhne špunt a voda pomalu odtéká a razí si cestu kolem nasáklého paperbacku, který leží na dně vany.

„Ježiši Kriste, Corinne,“ promluví Dominic roztřeseným hlasem.

Zamrkám a soustředím se na jeho ruce, jež mě balí do županu. Nechápu, co ho tak rozrušilo.

Dominic ze mě nespouští zrak a kroutí hlavou ze strany na stranu. Najednou se ozve legrační zahýkání a já si uvědomím, že vychází z mého hrdla. Musím něco říct.

„Donesl jsi to jídlo?“

2

13. ledna 2017

Londýn

Ashley

Ashley si přehodí dcerku z jednoho boku na druhý a zvedne z rohožky před dveřmi poštu. Holly z úst vypustí krátký a ostrý vzlyk následovaný nářkem, při kterém Ashley ztuhnou všechny svaly. Bolí ji každičká kost v těle. Rukama si přitáhne Hollyino teplé tělíčko ke svému. Její holčička je tak měkoučká. Jemné chmýří na její hlavičce se setká s jejím hrudníkem a Ashley v prsou opět pocítí povědomou tupou bolest. *Prosím, teď ne.*

Je vyčerpaná. I ve dny, kdy není v kavárně, si připadá, jako by jela na nekonečném kolotoči plném plínek, hysterických záchvatů, domácích úkolů a vyzvedávání dětí ze školy. A James nikdy není nablízku, aby jí podal pomocnou ruku. Její manžel chodí z práce čím dál později a ráno odchází dřív, než děti vůbec vylezou z postele. Do peřin zaleze obvykle v době, kdy už Ashley začíná pomalu upadat do spánku po večerním

maratonu houpání a konejšení Holly, celé rudé od křiku. To doposud neznala. Holly je z jejích tří dětí nejneklidnější. Uplynulo už devět měsíců, a děvčátko stále odmítá prospat celou noc. Naopak poslední dobou spí snad ještě hůř než kdy dřív. Ashley to nepřipadá normální. Jamese přestal její nárek budit po čtyřech měsících a poslední dobou spí jako zabítý. Ashley vůbec netuší, jak to dělá.

Když se včera ráno Ashley probudila, zela již Jamesova polovina postele prázdnotou a z koupelny k ní doléhal zvuk tekoucí vody. Ruku položila do prázdného prostoru vedle sebe a jen mlčky seděla, když ji manžel letmo políbil na tvář a zamířil ke dveřím. Když se k ní naklonil, musela se Ashley ovládat, aby ho nepopadla za košili a nepřinutila zůstat s ní. To ale samozřejmě neudělala. Musela ho nechat jít. Pak už zůstala vzhůru a stihla donést Benjimu pomerančový džus, usadit Holly do jídelní židličky a uvařit kávu pro svou pubertální dceru Lucy. Další celodenní kolotoč se znovu rozjíždí.

Na těch pár hodin, kdy pracuje v kavárně Colours, může alespoň na chvíli vypnout. Ve vzácných chvílích přestává být matkou a manželkou a je pouze servírkou. James se jí smál, když se mu svěřila se svým záměrem prodávat zmrzlinu, postávat u pokladny a obskakovat turisty v malé kavárničce na Barnes Common. Vyrasila mu dech, když se rozhodla do práce vrátit jen několik měsíců po porodu a holčičku opatrně pásala do sedačky a odvážela k chůvě.

„Nemusíš to dělat, zlato,“ utěšoval ji a nadšeně vysvětloval, jak jdou čtečky na odbyt a jak skvěle se jeho firmě daří. Věděla, že peníze už dávno nepotřebují. Kvůli výdělku ale do kavárny nechodila. Velmi často dokonce zapoměla vyprázdnit sklenici se spropitným na kraji pultu a špinavé mince ignorovala, jako kdyby nebyly nic víc než prázdné skořápky od solených pistácií, které po sobě Lucy zanechávala v hromádkách po celém domě. Ashley nikdy nelitovala, že se kvůli dětem vzdala kariéry v nakladatelství, zoufale ale

toužila po kontaktu s vnějším světem. Během těch klidných chviliek v kavárně mohla nahlédnout do života cizích lidí a těšit se ze společnosti dospělých. Jen párkrát do týdne, kdy se stávala někým jiným, někým, kdo má mnohem jednodušší život, nechávala svou dcerku ve zkušených rukou pečovatelky June v domě číslo 43. Když pak sama kráčela k autu, vychutnávala si ten pocit prázdných rukou, které se nemusí s ničím tahat. Ne, o peníze jí opravdu nešlo.

V posledních šesti měsících vnímala Ashley June jako dar z nebes. Bývalou učitelku jim doporučil jiný pár krátce po tom, co Holly přišla na svět. V té době péči a rodinný život ani jeden z nich nezvládal zrovna na jedničku a vidina pomoci pro ně byla jako výhra v loterii, která se už nikdy nemusí opakovat. Benji ani Lucy chůvu neměli. Ashley tehdy s dětmi doma trávila celé dny i noci, donekonečna hrála hru na schovávanou a její život plynul v začarovaném kruhu dětských plínek a slz. Tehdy jí to nevadilo, tedy ne až tak moc. Čím je ale starší, tím častěji se jí myšlenky zatoulávají někam jinam a energie už také nemá na rozdávání jako dřív. V kavárně se ale cítí šťastná jako blecha.

June je nekonečně laskavá a Ashley jí je neskonale vděčná za těch pár hodin týdně, kdy vstupuje do jejího života. Pokud ví, June žije sama a vlastní děti nemá. Ashley cítí v jejím domově smutek a těší ji radost, která se v očích staré chůvy zračí, když k ní Holly přinese. Ano, June je učiněný dar z nebes.

Ashley napadlo požádat o pomoc s péčí o Holly Corinne, její sestra ale pracuje v galerii a pak jsou tu i ty další věci. Ashley ji nechce zbytečně rozrušovat. Emocí si její mladší sestřička poslední dobou užije až až, a kdyby se navíc místo vlastního dítěte měla starat o cizí, bylo by toho na ni až příliš.

Rozhodnutí, které učinila minulý týden, jí nezabralo ani pár vteřin. Když jí Corinne po telefonu sdělovala výsledky,

okamžitě zasedla k notebooku a poslala sestře na účet peníze na poslední cyklus umělého oplodnění. Několik tisíc liber zmizelo z obrazovky jediným kliknutím myši. Dělá to ale pro dobrou věc. Ty peníze by na jejich společném účtu stejně jen lapaly prach. Jamesovi to ještě neřekla, ostatně k tomu ani neměla příležitost. Těžko mu bude něco vykládat o půlnoci, kdy na půl hodiny upadá do kratičkého spánku, než miminko znovu spustí pláč, a on si k ní lehne, přitáhne ji k sobě a ve tmě ji obejmě kolem pasu. Zdá se, že správný okamžik nenastane nikdy.

„Trápí tě něco?“ zeptala se jí minulý týden její přítelkyně Megan, když si před kavárnou dopřávaly pauzu, vyzbrojené proti zimě horkou krémovou čokoládou.

„Trápí tě něco?“ zopakovala Ashley otázku do ledového lednového vzduchu.

Megan přikývla. Blondaté vlasy si při tom zastrčila za uši a jejich konce schovala pod fialovou vlněnou čepici.

„Co by mě mělo trápit?“ Ashley moc dobře věděla, o čem její přítelkyně mluví, předstírala ale opak.

„Však ty víš.“ Megan rozhodně uměla mluvit znepokojivě. „Proč podle tebe chodí domů tak pozdě?“

„Má práci, Megan,“ odsekla jí. Nápoje pak dopily v tichosti a příliš rychle, až Ashley cítila, jak ji horká čokoláda pálí na patře a vypaluje jí chuťové pohárky na jazyku. Když pak později stály vedle sebe za pultem, Megan se jí za svou neomalenost omluvila a objala kamarádku kolem pasu.

„Ignoruj mě,“ omlouvala se, „co Simon odešel, chlapům moc nedůvěřuju. Ale James není takovej. Neboj.“

Ashley kolegyni na oplátku také objala a naplno si vychutnávala pocit úlevy. Ten ale netrval dlouho. Na jazyku pořád cítila těžkou sladkou chuť horké čokolády, kterou do sebe ve spěchu nalila. Zahanbeně se podívala směrem dolů na bouli, jež se jí usadila na břicho a vydouvala se z džín ven. Tak to dřív nebývalo.

Ashley usadí Holly v kuchyni do jídelní židličky a něco jí brouká, dokud se děvčátko neuklidní. Když se Holly buclatýma ručkama natáhne po dřevěné lžičce na pracovní desce, Ashley jí ji ochotně podá a zacpe si uši, aby nemusela poslouchat, jak její dcerka jako každý den buší přiborem do stolku. Začne procházet poštu. Prstem zavadí o okraj první obálky. Když na měkkém polštářku zpozoruje drobný řez, zavře na kratičký okamžik oči. Je tak unavená. Zmáčkne si ránu a na chvilku si představuje, jaké by to bylo natáhnout se na gauč a hodit všechno za hlavu, třeba jen na hodinu. Nebo alespoň na pět minut.

Tři děti jí vzaly všechn vítr z plachet. Vzpomíná, jaká byla jako dítě ona; tak skvěle vychovaná. S Corinne byly naprostá zlatíčka. Dokázaly celé hodiny prosedět se zkříženýma nohama před domečkem pro panenky, který jim postavil táta, a donekonečna si hrát na rodinu ve světle francouzského okna, ústícího do zarostlé zahrady domu, v němž prožily většinu dětství.

Když bylo patnáct Ashley, nikdy by se neodvážila mluvit se svým otcem tak, jak někdy s Jamesem mluvila Lucy. Ona by si nikdy nedovolila svého otce zklamat – ten výraz v jeho očích, když přišla domů s horší známkou než s jedničkou, ji bodal přímo do srdce, i když ji táta vždycky vzal do náruče a chlácholil ji, že to nevadí. Lucy naopak někdy dovede být pořádně drzá a hrubé výrazy se jí hrnou z pusy jako kulky z kulometu. Nakonec se samozřejmě omluví, tedy většinou. Ashley už ji několikrát viděla, jak se k Jamesovi přitulila a položila mu hlavu na rameno. V růžových ponožkách s prásátkem v takových okamžicích zase vypadala jako desetiletá holčička. Od Ashley si ale jejich nejstarší dcera udržuje větší odstup. Neustále se má před matkou na pozoru. Možná je to jen přechodná fáze. Dcera její kamarádky Aoife se jednou večer vrátila bez jedné boty a pozvracela celý dům. Alespoň že tak daleko to u nich ještě nezašlo.

Ashley se podívá na hodinky. Za deset minut pět. Zahledí se do očí mladší dcerky, jako by snad dívka mohla promluvit a poradit jí. Ta místo toho matce věnuje široký úsměv, při němž Ashleyino srdce pookřeje. Ani jedna z nich nemrkne a vzájemný pohled se tak protáhne o několik vteřin. Ashley pocítí, jak ji zalévá vlna lásky a do žil se jí vrací energie, kterou mívala dřív. Podobné chvíle rozhodně za všechno to vyčerpání stojí. Za okamžiky, jako je tento. Pak Holly sklopí víčka a všechno kouzlo je pryč, ztraceno v nenávratnu. Kuchyně najednou opět ožije povinnostmi, které dnes na Ashley čekají. Za deset minut musí vyzvednout Lucy u školního autobusu. Zbývá jí tedy přibližně pětáctýřicet vteřin, aby sežvýkala pár lžiček instantní kávy. Rituál bublající konvice a zalévání kávy horkou vodou už ji dávno nechává chladnou – na to nemá čas. Před Jamesem ale kávové granule nikdy nechroupe, na to se za svoje malé tajemství příliš stydí. Odšroubuje víko sklenice, když vtom zazvoní telefon. Ashley se po něm automaticky natáhne a do dózy s kávou ponoří lžící, kterou drží v druhé ruce.

„Haló?“

Na druhé straně se ozývá pouze ticho a Ashley ze všech sil napíná uši ve snaze zachytit nějaký zvuk. S dětmi získávají nečekané telefonáty zcela nový rozměr.

„U telefonu Ashley,“ čeká stále marně na odpověď. Přimáčkne si přístroj k uchu, ale slyší pouze monotónní zvuky domu okolo ní. Za ní se ozývá Hollyino broukání následované tupým zvukem, když holčička upustí lžičku na podlahu. Ashley si vzpomene na svého manžela. Kde asi je, s kým je a co právě v tomto okamžiku dělá? Zavěsí telefon a rozkroupe kávové granule, po kterých jí v ústech zůstává hořká pachut.

3

Londýn

Corinne

„Určitě budeš v pohodě?“ volá na ni z kuchyně Dominic, který stojí u dřezu a k snídani pojídá švestku a žluté pramínky šťávy mu při tom stékají skrz prsty do stříbrného dřezu. Natáhnu se po krému na ruce, vetřu si jej do prasklin na dlaních a nasávám při tom jeho jemnou nasládlou vůni.

„Jo, Dome, jasně že jo.“

„Půjdeš dneska do galerie? Cítíš se na to?“

„Jasně že jo. Nejsem nemocná.“

Dominic otočí kohoutkem, aby si opláchl ruce, a nad dřezem si je oklepe. „Dobře. Promiň. Takže se sejdem večer po práci na klinice?“

Přikývnu, Dominic ke mně přistoupí a já se nakloním, abych ho políbila. Už je oblečený do práce a nádherně voní, tak čistě a svěže.

„Jo, to zní prima. A na čem teď v redakci děláte?“

Dominic si povzdechne. „Alison si teď na mě došlápla. Chce, abych pohnul s tou reportáží o Carlingtonu. Majitel ji prý pořád otravuje. Ale barák je to pěkněj, co myslíš?“

Vytřeštim na něj oči. „Mně spíš naháněl hrůzu.“

„Jo, vypadá trochu strašidelně. Je zvláštní, že byl tak dlouho opuštěnej. Dneska se snad konečně vrhnu na psaní. Trochu se mi to nakupilo po tom, jak ses...“ zarazí se.

Zaplaví mě pocit viny. „Já vím, to moje volno. Omlouvám se. Dneska jsem v pohodě. Opravdu.“

Zakroučí hlavou a znovu kolem mě ovine paže, i když hodiny ukazují už téměř čtvrt na osm a on přijde pozdě.

„Mně se nikdy nemusíš omlouvat, Corinne.“ Jeho slova mi naléhavě rezonují v uších a na tváři mě hřeje jeho teplý dech.

Oba se narovnáme. V bytě nad námi se ozve povědomé zavrnutí elektrické vrtačky, která se právě chystá do akce. Sousedé nad námi rekonstruuji byt a já nemám nejmenší tušení, co tam už celé týdny provádějí.

„Zábava pokračuje,“ Dominic obrátí zrak zpátky ke mně. „Zajímalo by mě, jestli to vůbec někdy budou mít hotový.“

„Už jdi!“ upravím mu kravatu a pohladím ho po hrudi. Ve skutečnosti ale nechci, aby šel. Nechci, aby mě tu nechal samotnou. Zvedne šálek s chladnoucí kávou, vyleje jeho obsah do dřezu a odejde z bytu. Dveře za ním až příliš hlasitě nadskočí v pantech. Sousedé si už několikrát stěžovali. Měli bychom je nechat spravit.

Když Dominic odejde, vrátím se do ložnice. Musím se naučit trávit čas sama se sebou. Táta vždycky říkal, že být sám je důležitá dovednost. Vyprávěl mi, jak drahocenný je pro něj čas strávený o samotě, který si občas hýčkal navzdory všem večírkům, pozornosti i lidem, kteří se ho vyptávali na jeho jméno, zajímali se, odkud bere nápady, nebo chtěli vědět, do jakého projektu se pustí příště. Jeho fotku jsme měli postavenou na parapetu v jídelně – stojí na ní ve společnosti dalších lidí a tmavé oči se mu lesknou. Vypadá, že je ve svém

živlu, jednou – to jsem byla v pubertě – mi ale řekl, že jediné, po čem ten večer toužil, bylo být sám, daleko od všeho toho povyku. To by mě nikdy nenapadlo.

Zhluboka se nadechnu. Třeba se taky v samotě najdu a přinese mi radost. Ložnice mi připadá tak tichá a nehybná. Dominic ustlal postel; takové věci zvládá na jedničku. Říká, že doma musíme udržovat pořádek, když máme tak mrňavý být. V tom má pravdu. Náš prťavý byteček se nachází v jednom z domů ve změti uliček mezi Finsbury Parkem a Crouch Endem. Má dva pokoje a malou koupelnu ústící do kuchyně. Já ho ale zbožňuju. Je prťavý jako hračka, jako domeček přesně pro dvě panenky.

Přistoupím ke komodě s šuplíky vyloženými překrásnou vyšivanou výstelkou, kterou pro mě vyrobila Ashley. Ve spodním šuplíku se choulí trs černých punčocháčů posetých drobnými průhlednými dírkami a vyčkává na svou příležitost. Silon mi mezi prsty připadá suchý a gumový. Představa, že temný chuchvalec rozmotám, natáhnu si průhlednou tkaninu na nohy a vyrazím metrem do práce, na mě najednou dopadne plnou vahou.

Posadím se a přitáhnu kolena k hrudníku. Netuším proč, ale když jsem doma sama, zdá se mi náš byt ještě menší. To, že nemáme dítě, ten pocit ještě zhoršuje. Zírám na obraz nad hodinami, na první dílo, které jsem do galerie přijala do komise. Domů jsem si ho přinesla před třemi lety a hrdě jsem ho zavěsila na zeď. Modrá barva oceánu se na něm střetává se zářivě rudou lodí. Je to překrásný obraz. Vždycky se mi moc líbilo, jak se tlustá vrstva barvy leskne na plátně a z levého rohu se dere náznak slunečního svitu. *Polární žlut, kadmiová červen.* Zním všechny názvy malířských barev, nebo jsem je alespoň znala. Když jsem poprvé dostala práci v galerii, recitovala jsem je Dominicovi nahlas. Dokázala jsem trávit celé hodiny shrbená nad barevnými vzorníky, abych náhodou nějakou nezapomněla. To už je ale dávno.

Můj pohled sklouzne z obrazu na hodiny pod ním. Sleduji, jak se červené ručičky (*muškátová červeň*, odstín číslo 405) mihotají po ciferníku a přeskupují se do nového čísla. V tom okamžiku si uvědomím, že nad hromádkou černého silonu sedím už tři čtvrtě hodiny.

Na to, abych šla do práce, je už příliš pozdě. Netuším, kam se čas poděl. Po těch hormonech, které беру, se cítím malátná jako vosa uvězněná ve sklenici od medu. Marjorie zní našťavaně, když volám do galerie, a já z toho mám špatný pocit. Zítra už do práce určitě půjdu, stoprocentně.

Zalezu si zpátky do postele. Chvilí jen tak nehybně ležím a poslouchám, jak dešťové kapky monotónně stékají z okapu, kap, kap, kap. Zdá se, že si dělníci nad námi udělali krátkou přestávku. To ticho je příjemné. Jako malá jsem chodívala do tátovy pracovny a poslouchala, jak déšť bubnuje na střešní okno takovou silou, až se pod ním sklo prohýbá. Připadala jsem si v bezpečí, protože déšť byl venku a já uvnitř. Nemohl na mě.

Náhle se ozve zvuk. Nenápadné zadunění, při němž nadskočím. Cítím, jak mi tuhnou svaly v celém těle a nohy pod přikrývkou se mi lehce napnou. *Hrozně snadno se vylekáš, Corinne*, říkává Dominic. *Ta věčná nervozita z tebe akorát vysává energii*. Má pravdu. Opravdu si připadám bez energie. Ale nevím, jestli s těmi nervy dovedu něco udělat.

Nakonec pocítím potřebu si odskočit, a tak vstanu z postele a zamířím do chodby. Musím se dát do kupy, já vím, že musím. Zhluboka se nadechnu a zahledím se na svůj odraz v zrcadle. Nesmím ztrácet naději. Nesmím to vzdát.

Dlaždičky mě zebou do chodidel. V chodbě táhne; vstupní dveře lehce nedoléhají. Někdy dokonce nejdou dovřít vůbec. Několikrát jsem Dominica prosila, aby je opravil. Svráštím čelo. Překročím hromadu zažloutlých novin a opřu se ramenem do dveří, abych je pořádně dovřela, ale nejde to. Znovu dveře otevřu a zkusím to větší silou, něco je ale pořád vrací

zpátky. Skloním se. V rámu se vzpříčila nějaká překážka, která dveřím brání, aby se zavřely. Zírám na ni několik vteřin, než mi to dojde. Víím přesně, co mi připomíná.

Skloním se, zvednu drobný předmět a opatrně jej uchopím do studených dlaní. Kaštanově hnědé šupinky, které se z něj odlupují, vypadají jako kapky krve. To je ale zvláštní. Je to malý komín. A vypadá úplně přesně jako ten na domečku pro panenky, co pro nás postavil táta.

Stojím v chodbě, svírám v dlani drobný komínek a při vzpomínce na domeček pro panenky mi přes ústa přejede lehký úsměv.

Nebyl to nějaký obyčejný domeček pro panenky. Nic, co náš táta dělal, nebylo obyčejné, jak říkal u oběda jeden z jeho klientů a táta nám o tom pak večer vyprávěl a dmul se pýchou. „Nikdy nedělám nic napůl,“ holedbal se táta a byla to pravda. Náš domek pro panenky měřil na výšku skoro metr. Měl růžové zdi, modré vstupní dveře, červenou taškovou střechu a komíny z pravé terakoty. Každý z miniaturních pokojíčků byl promyšlený do posledního detailu a vyrobený s mistrovskou přesností. Tátu domy fascinovaly a výrobou toho našeho, který byl přesnou replikou domu, kde jsme s Ashley vyrůstaly, strávil několik měsíců. Pokaždé, když ho máma nabádala, aby si už šel lehnout a dopřál očím trochu odpočinku, jen zakroutil hlavou. „Je to výzva,“ říkával. „A výzvy jsou to nejlepší, co může člověka v životě potkat. Musí to být dokonalé.“

O Vánocích s námi pak klečel na podlaze a vysvětloval, jak co funguje. Předváděl nám složité detaily všech pokojů, schodišť a já se od domečku nemohla odtrhnout, ani když maminka přinesla na stůl vánoční pudink. Byla jsem přímo posedlá miniaturním nábytkem; všechny ty koberečky a záclonky, které jsem pečlivě vystříhovala z bílých látek nalezených v mamčině krabici se šitím. A ty panenky! Táta nám je dokupoval po jedné. Měly vkusné oblečky a my

jsme je rozmísťovali rôzne po domě: maminka v dlouhé sukni vařila v kuchyni, miminko spalo v drobnoucké kolíbkě a tatínek seděl v růžovém křesílku vycpaném opravdovým peřím. Některé nám přivezl ze zahraničí, zabalené v šarlatově červeném hedvábném papíře, který chránil křehký porcelán před rozbitím, a zatímco my jsme rozbalovaly drahocenné dárky, on vyprávěl historky o zemích, jež navštívil. Jeho práce ho dostala dál, než kdokoliv z nás kdy byl.

Na domeček pro panenky jsem si pořádně nevzpomněla celé roky. Měla jsem za to, že ho máma odložila na půdu společně s ostatními věcmi z našeho dětství. Najednou ucítím knedlík v krku.

Zvednu komín blíž k očím a otáčím ho v prstech, abych si ho mohla prohlédnout ze všech stran. Je vysoký přibližně jako moje ruka a široký asi jako moje dlaň. Stojím mezi dveřmi, když si najednou uvědomím, že mě někdo pozoruje, a zvednu zrak. Mladá žena, která si mě prohlíží, drží v náručí tmavovlasé batole a vedle ní stojí prázdný kočárek. Začervenám se a utáhnu si župan těsněji k tělu. Najednou si vzpomenu na bosé nohy a bujný porost na mých nohách.

„Pardon,“ omlouvá se mladá žena. „Jen jsem chtěla vědět, jestli jste v pořádku. Vypadáte trochu mimo.“

„Oh!“ povzdychnu si. „Ano, ano, jsem v naprostém pořádku. Jen jsem tady něco našla.“ Usmívám se a snažím se ignorovat dítě, které se tiskne k jejímu hrudníku a drobnými ručkama ji tahá za vlasy. Matka ho nepřítomně hladí po hlavičce. Stěží vypadá dost stará na to, aby dítě vůbec měla. Snad si uvědomuje, jaké má štěstí. Panebože, samozřejmě že si to uvědomuje. Co to se mnou je?

„Já jsem Gilly,“ představí se pozorovatelka, „zrovna jsem se přistěhovala.“ Pokývne směrem k otevřeným dveřím za sebou a já si všimnu papírových krabic a rohu jakési dřevěné bedny.

„Vítejte v našem domě,“ odpovím jí a ona se zasměje. Ten smích mi připadá povědomý, jako bych ho už někdy slyšela;

to lehké zalapání po dechu, jako by jeho majitelka neměla dost vzduchu, aby jej mohla vypustit ven. Nová sousedka se na mě nepřestává usmívat.

„Díky, zatím to byla docela jízda, ale doufám, že se tu brzy usadíme.“

„Jen vy a miminko?“ zeptám se.

Přikývne. „Jen já a prcek. Taky máte nějaké malé potvůrky?“

Cuknu sebou a přitisknu si maličký komín těsněji k hrudi.

„Ne,“ vydere se mi z úst. „Ráda jsem vás poznala, Gilly.“ Moje odpověď ji trochu zaskočí, ale snažím se nebrat si to osobně. Udělám krok zpět do bytu a zavřu za sebou dveře. Nemůžu se přátelit s další matkou, to prostě nezvládnu. Je to až příliš bolestné. Vzlykavý zvuk jejího smíchu mi stále vrtá hlavou. Určitě jsem ho už někdy slyšela, ale nedokážu si vzpomenout kdy. Nedokážu tu vzpomínku pevně uchopit, je jako provázek draka, který pomalu mizí na obloze.

Doma komín postavím na stůl. Víím, že nemůže být z našeho domečku, přesto vypadá téměř totožně, jak si ho pamatuji. I když mi rozum říká, že musí pocházet odjinud, já ho vnímám téměř jako znamení, jako jiskřičku naděje a připomínku, proč to vlastně celé dělám. A já se k němu chci upnout, potřebuji se k něčemu upnout. Mám pocit, jako by mi táta posílal zprávu, ať to nevzdávám. Rodinu jsem chtěla mít už jako malá holka. A taky ji mít budu. Musím tomu věřit.

Později téhož dne vyřážíím za Dominicem na reprodukční kliniku. Když se obleču, strčím si komín do kapsy a před odchodem ho pro štěstí pohladím. Při chůzi na bocích cítím, jak se v kapse lehce pohupuje. Je to příjemný pocit, jako by to byl talisman, můj amulet pro štěstí. Kdybych měla dceru,

mohla bych náš domeček někde vystrachat a dát jí ho jako dárek. Třeba jednou. Mrzí mě, jak jsem ráno odbyla Gilly. Víím, že jí nemůžu vyčítat, že má dítě. Víím, že takhle se chovat nemůžu. Možná na ni později zaklepu a omluvím se.

Venku mrzne, až praští. V rádiu hlásili minus dva stupně. Vánoční světýlka se mihotají všude kolem a tvrdošijně dál osvětlují ulice, i když je dávno po Třech králich. Mlýný opar stoupá od mých úst vzhůru a blyští se pod světlem pouliční lampy. Už se dávno setmělo, i když hodiny ukazují teprve půl šesté. Navzdory počasí mám pocit, jako by mi uvnitř planula slabá záře, nepatrný záblesk naděje, který vykřesal maličký komín ukrytý v hlubinách mého kabátu.

Jdu po chodníku podél parku a minu hřiště s prázdnými houpačkami, které se lehce pohupují v temnotě a dopřávají si večerní odpočinek. Náhle kolem mě prosvítí auto a ozáří vysoké ježaté hroty plotu okolo parku a já zalapám po dechu. Někdo tam je, přímo vedle mě. V temnotě za plotem zahlédnu obličej. Dech se mi zarazí v hrdle. Nedokážu se nadechnout.

Vydechnu si teprve, když se reflektory ještě více přiblíží a zalijí mě zlatavým světlem. Byla to jen rozmazaná postava pejskaře, který od východu z parku pospíchal směrem ke schodům metra. Nic tam není. Nikdo tam není. A nikdy nebyl.

Skloním hlavu. Pokračuji v chůzi a soustředím se na svá chodidla v malých černých botách. Teď se mi vrátí do normálu a já cítím, jak se moje tělo zklidňuje. Na ten pocit jsem už zvyklá; na ten nenadálý nával strachu následovaný úlevou, při které se podlamují kolena. Zním ho celý od začátku až do konce.

Pocítím úlevu, když před sebou zahlédnu zářící dveře kliniky. Dominic na mě čeká uvnitř. Dívá se na hodinky a okolo krku má omotanou šálu v barvě nebeské modři, kterou jsem mu dala loni k Vánocům. Je tak pohledný. Když si ho prohlížím skrz skleněné dveře, vybaví se mi, jak jsme se scházeli po práci, když jsme se poznali. Vždycky jsem se

vypařila z galerie dřív, jak moc jsem toužila po jeho objetí. Bylo to tak vzrušující, jako droga. To nadšení se ale cestou mezi nekonečnými pokusy o umělé oplodnění a mezi penězi, které protékaly naším účtem jako voda přes cedník, někde ztratilo.

Přidám trochu do kroku, abych už byla u něj a cítila objetí jeho paží. Z levé ruky si přitom sundám rukavici a prsty přejeďu přes maličký komín. Cestou se ve dveřích srazím s mladým párem, který pospíchá ven. Když se míváme, všimnu si jejich mladistvých jasných očí a červených rtů plných naděje, popraskaných od zimy. Ven je navzdory kulhání svižným krokem následuje starší žena s šedými vlasy, které jí padají do tváře. Vypadá jako babička, jako budoucí babička.

Když mě Dominic v čekárně obejmě na přivítanou, roz-taji úlevou. Nadšení už možná vyprchalo, ale pořád máme jeden druhého.

„Jsi v pohodě?“ zeptá se. „Měla ses dneska fajn?“

Věnuji mu povzbudivý úsměv a chystám se mu povědět o nálezu miniaturního komínu, když mě něco zastaví. Myslel by si, že jsem blázen. Podle něj až příliš lpím na minulosti, na vzpomínkách na tátu. Raději tedy mlčím. Nahmatám v kapse komín z domečku pro panenky a Dominicovi jen odpovím, že jsem se měla fajn.

„Slečno Hawesová,“ ze dveří vyjde sestra a pokyne mým směrem. Dominic mě obejmě jednou paží a společně vstoupíme do malé postranní místnosti. Usadíme se do zelených křesílek a dotýkáme se při tom stehny.

„Léčba neplodnosti může být komplikovaná, slečno Hawesová,“ usmívá se na mě laskavě sestra. „Corinne? Občas pomůže promluvit si s lidmi, kteří procházejí tím samým. Máme tu podpůrnou skupinu, která se schází jednou za měsíc. Měli byste s Dominicem zájem?“

Sestra se s vykulenýma očima tázavě usmívá. Myslí to dobře, já vím, proto jí úsměv oplatím, i když do mě dnes

napumpují ještě větší dávku hormonů a já se budu šklebit, až mi Dominic píchne injekci bromokriptinu, klomifenu a fertinexu. Oba už známe názvy léků nazpaměť. Jsou u nás na denním pořádku.

„Myslím, že to zvládneme dobře. Ale díky.“ Odmítnu její nabídku a pak se společně znovu pustíme do plánování umělého oplodnění. Snažím se brát to optimisticky a neztrácet naději. V ruce stisknu malý komín a představuji si tátu, jak mi říká, že je to jen další výzva. Hned se cítím o trochu lépe, a tak zavru oči a jen doufám, doufám a doufám.

Tehdy

Okna auta se začínají mlžit. Mamka vypnula reflektory a naše auto teď jen tiše stojí na potměšilé ulici lemované stromy. Bude mi už skoro osm a ona se mnou teď mluví mnohem víc. Dokonce říká, že když budeme mít štěstí, budeme moct příště, až bude velká zima, vystoupit z auta a jít do domu. Prý to zatím neví jistě, ale dá mi vědět. Ráda si s ní povídám. Je to nejlepší věc na světě, jen na ni nesmím mluvit, když má jeden ze svých tichých dní, to sotva řekne jediné slovo. V takových dnech si musím povídat sama se sebou; musím si představit hlasy a předstírat, že je tu někdo, s kým si můžu povídat. Ve skutečnosti vím, že jsem to jen já, ale dovedu obelstít i sama sebe. Předstírat umím skvěle.

Je mi sedm, vlastně skoro osm, a pořád rostu. Jsem každým dnem větší. To vím, protože když v noci spíme v autě, nohy mě bolí čím dál víc. Bolí mě i teď. Není to vůbec snadné poskládat se v autě. Čmárám na okénko různé tvary; kolečka, kosočtverce a všemožné pokroucené čáry, které se splétají do změti klikyháků. Nudím se. A chci jít domů. Už tu sedíme celé hodiny.

„Mami, já mám hlad.“ Mám takový hlad, že bych snědla slona. Celý den jsem neměla nic k jídlu. Mamka občas zapomíná. Když se neozývá žádná odpověď, zatahám mamku za rukáv, až mi nakonec

podá tabulku čokolády. Sice je pomačkaná a teplá, ale celá, a navíc zabalená v zářivém obalu. Mřiam. Zrovna když se chystám zakousnout, vystřelím vpřed, jak se auto dá znovu do pohybu. Mamka sešlapuje pedál až na podlahu, a když se podívá do zpětného zrcátka, všimnu si, jak jí oči opět ožijí. Reflektory stále nechává zhasnuté. Čokoláda chutná staře a zatuchle, ale mně to nevadí, sním ji i tak. Čokoláda zmizí až příliš rychle. Dala bych si ještě.

Auto se řítí po silnici až příliš vysokou rychlostí. Čokoláda se mi převaluje v žaludku, až se mi začíná dělat zle. Prudce zatáčíme z jedné ulice do druhé a uháníme pryč stále rychleji a rychleji, až najednou zastavíme. Mamka sešlápne brzdu a naše malé auto s jekotem zastaví. Venku je naprostá tma. I když úplně zakloním hlavu a podívám se z okna, nevidím na nebi jedinou hvězdu. Světýlka na palubní desce blikají; zelené a oranžové linky se odrážejí v okenních tabulkách a spojují se do tvaru obličeje. Při pohledu na něj se zděším a nadskočím. Tím si konečně získám mamčinu pozornost.

„Co je? Viděla jsi ho?“

„Viděla jsem obličej,“ odpovím. Mamka se ke mně nakloní přes můj klín a já ucítím vůni jejích vlasů i zvláštní nakyslý zápach její kůže. Vůbec se mi nelíbí, jak teď mamka voní. Holky ve škole si ze mě kvůli tomu utahují, říkají, že se nemyje. Já se myju. U nás v bytě si vždycky napustím vanu a ležím ve vodě tak dlouho, dokud nevystydne. Sedím tam klidně celé hodiny a představuju si, že jsem mořská panna a žiju pod vodou. Ten byt se mi nelíbí. Chtěla bych se vrátit do našeho velkého domu, ale maminka říká, že to nejde. Nemáme žádné peníze. Ten zlý člověk nám je vzal.

4

Londýn

Ashley

James ještě není doma. Ashley uložila Holly a Benjiho do postele a Lucy se se sluchátky na uších odporoučela nahoru. Poslední dobou nechává dveře do pokoje neustále zavřené. Ashley na ni asi před hodinou zkoušela klepat, ale bez odezvy. Její patnáctiletá dcera jako by byla chirurgicky spojená se svým mobilem, jehož tiché vrnění se za ní táhne po celém domě.

Sedí v kuchyni a předstírá, že se dívá na televizi. Myšlenkami se ale upíná k nástěnným hodinám a to jediné, na co se momentálně dokáže soustředit, je tikání vteřinové ručičky – tik, tik, tik. Myslí při tom na Jamese, ale především na to, *proč ještě není doma.*

Dnes přišel účet za telefon. Ashley ho později večer prošla se sklenkou červeného vína v ruce a z duše se přitom nenáviděla. To kvůli tomu, co říkala Megan, když spolu seděly

před kavárnou, a jak se u toho tvářila. Ashley o sobě kvůli tomu začala pochybovat. Od té doby jí ještě třikrát volalo neznámé číslo. Někdo jiný by to možná nepovažoval za nic zvláštního, ale dvakrát jí telefon zazvonil pozdě večer a ona si nemůže pomoci a přeje si, aby tu James alespoň pro jednu byl, aby se ho na to mohla zeptat a viděla mu při tom do tváře. Při pohledu na účet se snaží určit přesný čas hovorů, ale na papíře stojí jen soukromé číslo. No jistě. I tak si ale výpisy nechala. Uložila je do šuplíku v kuchyni, kam dává Benjiho školní projekty společně s milionem nabíječek na telefon, bez kterých se běžná rodina nejspíš neobejde.

Nejde o to, že by mu nevěřila. To vůbec ne. Jsou manželé skoro šestnáct let. Zná ho skoro tak dobře jako svou sestru, tak dobře jako sebe samu. Poslední dobou ale chodí její manžel domů často pozdě bez jakéhokoliv vysvětlení. Snaží se vrátit zpět v čase a vybavit si, jaká byla situace před několika měsíci. Kdy ty pozdní příchody začaly? Byl tu, když se Holly narodila, to je jasné.

Během nekonečných týdnů, kdy jejich novorozená dcerka plakala a naříkala, společně probděli spoustu nocí. Minulý měsíc má ale jako v mlze, zalitý nekonečnou únavou a napěchovaný otravnými úkoly, které v jistém okamžiku přestali vykonávat společně.

Ashley si usrkne vína. V záři kuchyňského světla si prohlíží mléčně bílé otisky, které její prsty zanechávají na sklence. Zlatý snubní prsten se zaleskne a ona se zachvěje. Co když jim domů volá nějaká žena? Všichni ten příběh známe. Každá žena, jež se přátelí s jinými ženami, už někdy slyšela o manželce, jejíž muž utekl se sekretářkou, o ženě, která načapala manžela v posteli s tou potvorou od něj z kanceláře. Ženě, která zapomněla sama na sebe, ženě, kterou pohltila rutina péče o děti natolik, že odvracela zrak, když se její manžel zatoulal jinam. Ashley jen nikdy nenapadlo, že by se takovou ženou mohla stát i ona.

Panebože, poslouchá se vůbec? Musí s tím přestat. Ona přece nevěří, že její manžel udržuje poměr s jinou, to je jasné. V hloubi duše tomu sama nevěří. Jen je z jeho pozdních příchodů nespává a začíná tušit, že něco není v pořádku, i když o tom její muž nemluví. To je to, co ji štve.

Ashley se natáhne pro časopis a prolísta pár stránek, aby se trochu rozptýlila. Ženy uvnitř jsou tak mladé a krásné. Vzpomene si na oční krém v lednici. I ona už podlehla a koupila si kúru proti vráskám, o které tak básnila její kamarádka Aoife. Corinne se jí smála a říkala jí, ať neblázní. Ona ale není blázen, je realista. Má před Corinne čtyři roky náskok, možná až její sestra dospěje do jejího věku, taky si koupí oční krém. Otočí na další stránku a sraští čelo nad zářivě růžovým nadpisem. *Nový rok, nová vy.* Měla by se pustit do lednové diety. Položí si ruku na pas a ucítí otláčeninu, kterou jí zanechal v kůži zip. Netuší, jak to dělají ostatní ženy – vytlačí mimino a pak se srazí zpět do původní velikosti. Jí se to nikdy nepovedlo, ale možná se málo snaží.

Měla by zavolat Corinne. Termín inseminace se blíží. *Inseminace.* Když Corinne začala s léčbou neplodnosti, byla z toho slova celá nespává a nemohla se ubránit groteskní představě krávy, k níž se někdo přibližuje s obří stříkačkou. Teď jí klouže z jazyku s takovou lehkostí, jako by se objednávala ke kadeřnici. Ashley si povzdechne. Corinne musela ten proces podstoupit víckrát, než je zdrávo. Ashley ucítí píchnutí u srdce. Když se narodila Holly, přišla za ní sestra do nemocničního pokoje se šňůrou žlutých balóneků a úsměvem křehkým jako domeček z karet. Seděly spolu na posteli a pozorovaly Holly, jak se tiskne k matčinu hrudníku a snaží se najít bradavku. Ashley předstírala, že nevidí, jak její sestra pláče. Věděla, že Corinne nechce, aby ji viděla.

Ano, musí Corinne zavolat. A když už je v tom, zavolá i mámě. Ashley si o ni dělá starosti. Žije v Kentu úplně sama a je tak hubená, že v ní chrastí všechny kosti. Mathilde se

na venkov přestěhovala před dvěma lety, necelé dva měsíce po smrti jejich otce. Tvrdila, že v jejich starém domově nedokáže žít, obklopená všemi jeho věcmi. A tak společně celý hampsteadský dům zabalily do krabic, donekonečna obcházely charity s nepotřebnými věcmi a jeden po druhém vyklidily všechny pokoje, až zůstal celý ten velký dům úplně prázdný a kromě chomáčů prachu, které se převalovaly po podlaze, v něm nezbylo vůbec nic. Ashley se na chvíli zastavila v jejich bývalém obývacím a s rukou na vypínači zírala na prázdné stěny, holá místa po poličkách a obnažená okna. Pak zhasnula, zavřela za sebou dveře a několikrát zamrkala, aby zahнала slzy, které se jí draly do očí.

V novém domově se Mathilde zabydlela poměrně rychle. Za nový domov si zvolila malý domek v Kentu se štěrkovou příjezdovou cestou a dvojitými okny. Je to tak pro ni lepší, opravdu. Ashley by za ní měla zajet a vzít s sebou děti. Pokud si James udělá čas.

Ashley znovu pohlédla na hodiny. Za deset deset. Holly se probudí okolo jedenácté, o tom není pochyb. A pak ještě jednou okolo dvanácté, pokud bude mít štěstí. Postaví se, aby znovu dolila prázdnou sklenku od vína, a při té příležitosti ji naplní až k okraji. Když bere roztřesenou rukou do ruky láhev, dopadne kapka tekutiny na pracovní desku a roztéká se po dřevě rychlostí blesku. Ashley se natáhne pro houbičku, když se telefon náhle znovu rozezvoní. Přístroj jí teď připomíná odjištěnou bombu, na níž stále dokola bliká malá červená kontrolka. Pak si vzpomene na děti, které spí nahoře, a posilněná pořádným douškem vína se pro něj natáhne.

Tentokrát se z reproduktoru ozývá hlasité dýchání, jako by osoba na druhé straně linky lapala po dechu. Ashley se v hlavě zhmotňují ty nejhorší představy. Před očima vidí obnaženou ženu s nahými ňadry a pevnými břichy, jak tisknou rudé rty k telefonu v touze po jejím manželovi. *Nech toho, Ashley,* přikáže sama sobě a znovu upije ze sklenice.

„Kdo je tam, prosím?“

Opět žádná odpověď. Dýchání na druhé straně se pozvolna mění v sípání, které v Ashley vyvolává pocit, že na druhé straně sedí nemocná nebo stará osoba. Možná je to opravdu jen omyl. Chystá se znovu promluvit, když vtom se linka náhle odmlčí a do dveří s kufříkem v ruce nakráčí James.

„Jdeš hrozně pozdě,“ vyčiní manželovi, okamžitě ji ale zalije pocit viny a udělá se jí zle. „Kde jsi byl?“

„Jenom v práci, Ash,“ přistoupí k ní a z rukou jí odebere telefon i víno. Pak ji obejmě kolem pasu a přivine se k jejímu krku. „Hmm, krásně voníš. Ten parfém jsem ti koupil já.“

Při představě, jak se tíha jeho rukou střetává s měkkým polštářkem kolem jejích boků, Ashley na okamžik ztuhne. Neměla to víno pít. James se k ní nakloní a rychle ji políbí na ústa. Ona ho na oplátku obejmě kolem krku a při tom ucítí, jak ji drobné chloupky šimrají na prstech.

„Ty pořád jenom pracuješ, Jamesi,“ odtáhne se od něj a zahledí se mu do očí; má je šedé s drobnými hnědými tečkami na krajích. Ty jeho oči naprosto zbožňuje. „Je všechno v pořádku?“

Manžel jí ale pohled neoplatí a místo toho si rukou pročísne hnědé kudrlinky. Vypadá při tom gestu jako jejich syn, což Ashley přiměje přitvrdit, tedy alespoň trochu.

„Všechno je v pohodě, Ash,“ uklidňuje ji manžel. „Omlouvám se, jsem fakt utahanej. Šlo to dneska s Holly dobře?“

Ashley přikývne. „Jo, ale Jamesi...“

„Můžeme si už jít lehnout, prosím?“ přeruší ji muž a ona polkne. Pohledem zhodnotí tmavé pytle pod jeho očima a vrásky na skráních.

„Jasně,“ zalije ji taková úleva, která odplaví jakoukoliv chuť zmiňovat podivné telefonáty, alespoň prozatím. Vydají se společně nahoru do patra, kde odpočívají jejich děti. Ze dveří Hollyina pokoje, otevřených dokořán, vykukuje roh dětské postýlky. Ashley kolem něj se zatajeným dechem